

MONOS LOGOS

MONOS LOGOS
EDDY VAN GINCKEL

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

ISBN 9789402148848

© Eddy Van Ginckel

Beste lezer,

Een theatermonoloog opvoeren kan je vergelijken met de driedubbele salto van een acrobaat: je mag er niet mee op je bek gaan. En toch is het net dat wat het zo aantrekkelijk maakt voor de 'betere' acteur of actrice. Het verleggen van de eigen grenzen is eigen aan de mens, zeker aan de 'theatermens.' Voor velen is het de ultieme droom om helemaal alleen op de scène te staan en het publiek te boeien. Een zekere ijdelheid zal daar wellicht zeer veel mee te maken hebben. Auteur Eddy Van Ginckel schreef er een aantal, die nu gebundeld werden in dit boek. De vijf avondvullende monologen zijn als het ware 'uit het leven gegrepen' en daarom zeer herkenbaar.

De integrale teksten van deze klassiekers werden gebundeld in dit boek en vormen samen een boeiend naslagwerk voor de geïnteresseerde toneelliefhebber. Let wel: bij opvoering van elk stuk dient een aangifte te worden gedaan bij Sabam en zijn er uiteraard ook auteursrechten verschuldigd.

Meer informatie over alle andere toneelwerken, die de auteur in de loop der jaren neerschreef, kan u vinden op de website: www.eddyvanginckel.be.

Wij wensen u veel leesplezier en misschien tot binnenkort ergens in het theater.

FREE JIMMY

*Decor: cel van een ter dood veroordeelde.
Wanneer het doek opgaat, ontwaakt de gevangene.*

Och weet ge... als ik nu eens opstond? Is dat geen goed idee? Ochtendstond heeft goud in de mond, heb ik eens horen zeggen... Maar ja, van horen zeggen hoort ge veel liegen.

(gaat op de rand van zijn bed zitten)

We zullen eens beginnen met het begin.

(gaat naar de muur en zet er een streepje bij)

Tweehonderd zes en negentig. Nog even en het is weeral een rond getal. Driehonderd dagen in dat stinkend krot hier. Ik snap niet hoe dat een mens het hier kan uithouden. Als het niet was “van moetens” dan was ik hier al lang weg. Voor uw plezier moet ge hier niet komen zitten. Jongens toch...

(doet zijn hemd uit en staat nu in bloot bovenlijf)

We zullen eens wat oefeningen doen, zie. Conditie is heel belangrijk. Ja, ziet ge, ik ben ter dood veroordeeld voor een dubbele moord. En nu wacht ik hier tot ze mij komen halen. Ik ben veroordeeld tot de dood met de kogel. Schoon vooruitzicht, hé? Maar ja, ge leert daar mee leven.

(begint aan enkele push-ups)

Eens zien hoever ik vandaag geraak... één...twee...drie...vier...vijf... amai, mijn voeten, dat valt hier dik tegen... zes... zeven... acht... negen... tien...

(afhankelijk van de conditie van de acteur in kwestie gaat het al dan niet verder)

Tegenslag... pure tegenslag... Ik dacht anders dat ik goed in vorm was... Tien stuks is gewoon belachelijk.

(doet nu enkele sit-ups)

We zullen er maar mee stoppen voor vandaag. Ik voel dat het toch niks wordt... Naar de titel van “sportman van het jaar” kan ik fluiten. Hoe is het toch in godsnaam mogelijk? Heb ik dan echt zo weinig karakter?

Pas op, vroeger ging dat vanzelf. Ik ging alle dagen trainen. Dat ziet ge trouwens aan mijn lijf. Met zo’n lijf wordt ge niet geboren, daar moet ge heel hard voor werken. Toegegeven: mijn conditie is niet meer wat het geweest is. Maar mijn lijf is toch niet echt afstotelijk... Of wel? Soms vraag ik mij dat weleens af... Hoe zou een vrouw hierop reageren? Zou mijn lijfke een vrouw kunnen opwinden? Erg, hé? Dat ge dat niet weet als ge hier zit. Als ik nu zou weten dat ze mij direct een hoop oneerbare voorstellen zouden doen of zo... Hoho, ik zou nogal trainen, denk ik. Alhoewel... ge wordt daar zo moe van... Trainen? Waarom? Om in topvorm te zijn tegen dat het zover is dat ze me tegen de muur zetten om me af te maken. Ik heb trouwens honger als een paard. Eens zien wat ik hier nog heb...

(haalt enkele sneden oud brood boven)

Dat gaat smaken, zie... oudbakken brood... *(bijt erin)* Lekker... dat kunt ge niet geloven... Ik hoor jullie denken... Ja, ik hoor jullie denken... Die mens zetten ze toch niet op water en brood, zeker? Dat bestaat toch al lang niet meer. Tegenwoordig zijn het allemaal vijfgangenmenu’s in de gevangenis. Ja, hé?

Dat waren jullie aan het denken, toch? Verkeerd! Ja, helemaal mis! Hier is het nog zoals in de goede oude tijd. Hier krijg je alleen water en brood. Af en toe, als ze goed gezind zijn, dan krijg je weleens een kom soep, maar dat is zelden. Heel zelden. In die negen maanden dat ik hier zit, heb ik dat welgeteld tien keer meegemaakt.

(gaat naar de muur) Zie maar. Ik heb streepkes gezet. Tien keer soep. En hier... zeven streepkes... zeven keer overgegeven na de soep.

Ik ga me wassen.

(neemt kom water)

Hier moet ik heel spaarzaam mee zijn. Dat water komen ze maar om de week verversen. In het begin dan wist ik dat niet. Ik gebruikte dat water en heel veel zeep. Als ik gedaan had spoelde ik mijn mond nog eens goed en rochelde dan een paar keer in dat water. Daar heb ik me nog een heel week mee moeten wassen. Plezant. Maar ja, ik wist het niet. Eén keer per week vers water. Met de zeep moet ge zelfs meer dan een maand toekomen. Nu weet ik dat...

(wrijft wat water door zijn gezicht)

Ge kunt u natuurlijk afvragen waarom dat ge u hier wast?

Heeft het wel zin? Stinken doet ge toch, gewassen of niet. Ach, het is eigenlijk meer een dagelijkse routine geworden. Het passeert de tijd. Da's net zoals scheren. Ge zijt er een tijdje mee bezig en voor dat ge het weet is het middag. Nu moet ik zeggen dat het een hele tijd geduurd heeft eer ik een scheermesje kon te pakken krijgen. Ze waren bang dat ik mijn

polsen zou oversnijden. Ja, echt. Dat dachten ze hier. Pas op, dat zou wel een ramp zijn, hé. Een ter dood veroordeelde die zomaar zijn polsen zou oversnijden. Dat zijn vodden. Hij moest zo eens doodbloeden of zo. Een ramp, hé. Heel dat executiepeloton werkloos. Nu moet ik wel zeggen... ik heb het wel eens geprobeerd... Ja, echt. Toen ik mijn allereerste scheermesje te pakken had gekregen, heb ik geprobeerd om mijn polsen over te snijden. Maar het is niet gelukt. Niet moeilijk. Al eens geprobeerd om met een bot krabberke uw polsen over te snijden? Een paar rode strepen op uw armen, ja. En dat is het dan.

(kijkt richting publiek)

Ligt mijn haar nog goed? Ja? Pas op, dat vind ik heel belangrijk. Dat heb ik eigenlijk altijd al heel belangrijk gevonden. Er mocht eender wat gebeuren, maar mijn haar moest goed liggen. Dat was trouwens het eerste wat ik deed nadat ik die moorden had gepleegd. Van zodra ze dood waren, pakte ik mijn kammeke en ik kamde mijn haar. Ja, echt. Gewoon instinctief. Dat kammeke heb ik trouwens nog altijd.

(zoekt het kammetje)

Hier zie. Mijn kammeke. En zijn al wel een hoop tanden uit, maar ja ik krijg er geen nieuw. Ik zal het hiermee moeten doen.

Pas op! Ik klaag niet, hé. Eigenlijk heb ik het hier niet slecht, hoor. Ik had het veel slechter kunnen treffen. Wat moet ik hier doen? Niets. Als ik zin heb, dan sta ik op. Heb ik geen zin, dan blijf ik liggen. Simpel. En niemand die daar iets op zegt. Da's allemaal in orde. Ik heb hier mijn eten en mijn

drinken. Na het eten pak ik rustig de tijd voor een siësta. Waar vind je dat nog? Ahaaa! Ik doe jullie nadenken, hé? Alle dagen de ziel uit uw lijf werken voor vrouw en kinderen. Doe maar, hoor. Ik doe niet mee. Terwijl jullie werken, lig ik op mijn bed de Playboy te lezen. Ja, echt. De Playboy. Wie van de mannen kan dat thuis ongestraft doen? Ahaaa! Nu zijn we er, hé. Maar ik heb dat ook niet zomaar gekregen, die luxe. Ik heb er wel wat voor moeten doen.

(denkt na, een stilte)

Het proces. Drie weken aan een stuk. Drie weken, alle dagen. Ja, alle dagen zat ik in die rechtbank van acht tot zes. Zelfs toen ik nog ging werken, zat ik nooit zo lang op één plaats. Ja, zeg... alle dagen... drie weken aan een stuk. Ik herkende mezelf niet meer in de spiegel. Dat had nu misschien ook te maken met het feit dat mijn advocaat me had gevraagd om een goede indruk te maken op de jury. Ik moest van hem verschijnen in een chique kostuum, compleet met wit hemd en plastron. Ge zijt direct een hele andere mens. Vooral met die plastron rond uw nek... Dat gaf me altijd het gevoel dat ik werd opgehangen. Regelmatig moest ik mezelf tot de orde roepen. Manneke, denkt aan iets anders! Hier wordt ge niet opgehangen! Hier doen ze zoiets niet! Hier schieten ze u dood! Ja, ik moest daar serieus tegen vechten. Niet kunnen gewoon worden, zo'n plastron. Als ik dat ding rond mijn nek knoopte, dan begon ik te zweten als een paard. Ja, echt. Hebben jullie daar geen last van? Ik wel.

(neemt zijn scheerkrabber)

Ik heb al dikwijls gevraagd om een nieuw krabbertje. Normaal gooit ge dat weg na het scheren. Ik deed dat ook, de eerste keer. 's Anderendaags kon ik het gaan zoeken. Ge kunt dat natuurlijk nog een tweede keer gebruiken. Dat gaat. Maar na driehonderd keer is het beste er wel af, hoor.

Heb ik dat al verteld van mijn proces?

Drie weken. Ja. Drie weken heeft dat geduurd. Lang, hé? Om acht uur kwamen ze me halen. Dan werd ik aan mijn handen en mijn voeten geboeid en trokken ze een zwarte kap over mijn kop. Dan schuifelde ik voetje voor voetje verder door de lange gang tot ik in het busje zat. Uit het busje. Terug voetje voor voetje. Baaaang! Met mijn freter tegen een deur, die ik niet had gezien met die kap over mijn hoofd. En dan, aan de deur van de rechtszaal, trokken ze dat ding van mijn kop en moest ik me helemaal uitkleden. Helemaal! Daar stond ik dan, in mijn pure. Na een kwartiertje brachten ze dan andere kleren, een kostuum en een wit hemd. Geen onderbroek of zo, hoor. Neen, neen. Maar ja, dat weten de mensen niet. Ze denken dat ge knap gekleed zijt. En dan moest ik wachten, rechtstaand in de gang. Soms stond ik daar tot tien uur. Plezant, hoor. Eigenlijk feitelijk... achteraf bekeken is rechtstaan nog niet zo erg. Maar neen. Weet ge waar ge eigenlijk echt moe van wordt? Neen? Van zitten. Steendood wordt ge daarvan. Van tien tot half een op een keiharde houten bank. (*wijst enkele centimeters aan*) Zo breed! Serieus! Zo breed! En hier en daar staken er wat splinters uit. Ik voelde alles. Ha ja, zonder onderbroek. Enfin, ik moest dus op dat bankje zitten, zo breed. En ik kon geen enkele

kant uit, want hier zat een gendarme en daar zat een gendarme. En achter mij stond er nog een rij soldaten met het geweer in aanslag, klaar om mij af te schieten als ik durfde te bewegen. Mijn kaken van mijn gat deden zeer van het zitten. Pijnlijk. Soms probeerde ik om eens een bil op te lichten zonder dat ze het zagen. Dat deed goed, maar dat was ook maar voor efkens. Ik was altijd blij dat het halfeen was. Dan brachten ze u terug naar de gevangenis. Terug die kleren uit, een halfuur in uw blootje in de gang staan, dan terug uw vies hemdje en uw vette broek aan, kap over uw kop en schuifel, schuifel, terug naar het busje.

In de gevangenis kwam je aan rond half twee. Juist iets te laat voor het warm eten. Ja, toen was ik nog niet veroordeeld, hé. Toen kreeg ik nog alle dagen warm eten. Dat warm eten brachten ze altijd stipt om half één. Ik arriveerde altijd stipt om vijf na half twee. Met andere woorden: dat eten stond hier altijd welgeteld één uur en vijf minuten. Al eens koude spaghetti bolognaise gegeten? Da's ongelooflijk. Ge steekt met uw vork in de spaghetti en heel het potteke hangt eraan. Eén dikke klomp spaghetti bolognaise. Lekker, jong. Ik sneed die gewoonlijk in schijfjes. Ook een paardenjob. Ge moet dat maar eens proberen met een bot plastieken mesje. Dat maakt alle bewegingen zo'n mesje, behalve snijden. En dan had ge tijd om dat op te eten tot kwart voor twee. Als ge direct begon, dan had ge tien volle minuten om alles binnen te spelen. Flink, hé? En dan opnieuw boeien aan, kap over de kop, schuifel, schuifel, busje in en terug naar de rechtszaal voor de

volgende sessie op het houten bankje. Van drie tot zes. Pas op, als ge het optelt in aantal uren valt dat goed mee. Maar dat gelul dat ge te horen krijgt! De hele dag hetzelfde! Opnieuw! En opnieuw! En opnieuw! Om zot van te worden! En pas op, allemaal in 't Spaans, hé! Hier klappen ze niks anders. Ge verstaat er geen lap van. Enfin, ik toch niet. Als ge Spaans kent is dat iets anders. Maar mijn kennis van het Spaans is héél beperkt en de woorden die ik kende, die gebruikten ze daar niet. Soms had ik goesting om te roepen: “bessa mi cogones!” maar ik heb dat maar niet gedaan. Kans dat ik het nog verkeerd uitspreek ook en dat wil ik niet.

De eerste dag heeft de onderzoeksrechter alles uitgelegd van naaldje tot draadje. De dag daarop kwam de assistent van de onderzoeksrechter aan de beurt. Hij vertelde eigenlijk exact hetzelfde als zijn baas, maar hij wou ook zijn verhaal kwijt natuurlijk. En dan was het aan de dokter die het lijk had opengesneden. Hoe noemen ze dat ook weer? O ja, juist, de lijkschouwing. Dat is zoiets als een technische controle, maar dan voor lijken. Jongens, jongens... wat een zever allemaal.

Na de eerste week dacht ik dat we alles nu wel zouden gehad hebben. Vergeet het! Waar al die getuigen vandaan kwamen, weet ik niet. Ze hadden er meer dan vijftig gevonden. Echt, hoor. Vijftig getuigen! En allemaal met hetzelfde eentonige verhaal. Op de duur kende ik het al vanbuiten. Zelfs in het Spaans.

Wilt ge geloven dat ik blij was dat die drie weken voorbij waren? Ja, echt. Ik was blij dat ik eindelijk

werd veroordeeld en dat ik niet meer naar die rechtbank moest. Ik werd er doodziek van.

Pas op... ik geef toe dat het krijgen van de doodstraf nu niet bepaald plezierig is. Maar toen ik hoorde dat ik die straf kreeg, was ik eigenlijk niet bang. Neen, echt. Ik was totaal niet bang. Begrijpt ge wat ik wil zeggen? Neen, natuurlijk niet. Ge verstaat er waarschijnlijk geen lap van.

(lange stilte)

Weet ge wat het ergste is? Alleen zijn. Het enige waar ge hier moet tegen vechten, is tegen de eenzaamheid. De verveling. Dat is het ergste. Niemand om tegen te klappen. Soms zit ik hier uren tegen mezelf te lullen en denk ik weleens: Jimmy, jongen, gij mankeert iets. Ja, ik heet Jimmy. Wist ge dat al? Ik heet Jimmy. Sterke Jim, zeiden ze vroeger, maar dat is lang geleden.

Ik zit hier in volledige afzondering. Weet ge hoe ze dat hier noemen? Neen? De dodencel. Ja, de dodencel. Plezant, hé? Zolang ge met iets bezig bent, is dat niet zo erg. Maar ik ben nooit met iets bezig. Behalve met die playboy dan. Maar ja... na negen maanden in hetzelfde boekje te bladeren is de lol er wel af. Ge kunt u zelfs niet meer opgeilen aan die blote grieten die er in staan. Het is alsof ge die allemaal persoonlijk kent als ge zolang op die zelfde smoelen ziet. En wie geilt er nu op iemand die hij persoonlijk kent? Toch niemand, zeker?

Enfin... strikt genomen zit ik hier dus te wachten op mijn dood. En als ge daar over nadenkt, dan is er niks waar dat ge nog geil van wordt.

Ik zit hier moederziel alleen, 24 op 24 uur. Het enige “contact” dat ik hier heb is met de cipier. Maar die heb ik nog nooit gezien. Het enige dat die doet is mijn eten door een gleufje schuiven. Ja, echt, door een gleufje op de grond. Nooit gezien? Neen? Nooit naar de dierentuin geweest? Bij de wilde beesten? Welja, dat is net hetzelfde. Hier doen ze dat ook zo. En ’s avonds loeren ze door een gat in de deur of ik nog leef. Alle dagen zie ik die cipier zijn oog. Alleen zijn oog. De rest van zijn gezicht ken ik niet. Misschien maar goed ook.

(bladert in de Playboy)

Schoon... ja, dat moet ik toegeven. Schoon vrouwen in die Playboy. Die zijn natuurlijk allemaal al wat ouder nu. O ja, die Playboy ligt hier al negen maanden bij mij. En daarvoor lag die al vijf jaar bij mijn voorganger. Kans dat sommige grieten al bijna met pensioen zijn...

Heb ik jullie al verteld van mijn lief? Neen? Knap ding, hoor. Echt. Die zou niet misstaan in de Playboy. Ik leerde ze kennen bij de kruidenier. Enfin, ja, ze was eigenlijk de dochter van de kruidenier. Ik denk dat ik toen een jaar of veertien was. Mijn vader deed gewoonlijk de boodschappen, maar omdat hij die keer niet kon moest iemand anders het doen. Ja, ziet ge, ze hadden mijn vader weggestoken voor een gewapende overval. En mijn moeder kon ook niet, want die had het veel te druk. Die deed soms tot vijf klanten op één namiddag. Mijn moeder was een knappe vrouw en die liep altijd met haar borsten half bloot. Ja, die was graag gezien in het dorp. Alleman wou bij haar zijn toen. En toen zei nonkel Fons, dat

was één van die klanten, toen zei nonkel Fons dat ik dan maar naar de winkel moest gaan.

“Ik?” zei ik, “toch niet naar den John?”

Jawel.

Den John...

Pas op, nu moet ge die kennen... John, de kruidenier. Ge hebt misschien al weleens gehoord van mensen die gedingest zijn door een haas? Wel, John niet! Een schildpad, ja! Mensen, ik had een hekel aan die vent. Maar niets aan te doen. Ik moest de boodschappen doen.

Kom ik daar nog maar binnen of ik zie het al: een enorme rij volk waar ge het einde niet van ziet. Ik zeg: “O, ’t is niet waar... Ik zal weer rap thuis zijn.... Amai, mijn moeder zal lachen als ik zo lang wegblijf...”

Ja, dat mijn moeder inderdaad lachte omdat ik lang wegbleef, wist ik toen nog niet. Iedere keer dat ze met een klant naar de slaapkamer trok om haar nieuw behangpapier te laten zien begon ze na een tijd altijd te kreunen en te roepen. Ik dacht altijd dat die mannen haar pijn deden en dan stormde ik de slaapkamer binnen. Maar mijn moeder had dat niet zo graag. Daarom stuurde ze me liever weg. Liefst naar John, de kruidenier. Dan was ze zeker dat het lang duurde eer ik terug thuis was. Mijn vader wist dat allemaal niet, hoor. Ha neen, die zat in de gevangenis.

(imiteert nu de extra-trage (in handelen en spreken) kruidenier en een klant die hij bedient)

Wat mag het zijn?

150 gram paardje, alstublieft.

150 gram paardje... we zullen dat eens fiksen... slef, slef, slef... ja, den John hefte nooit zijn voeten op, hoor... slef, slef, slef... paardje gepakt... slef, slef, slef, terug... och god! Zie nu! Die hesp ligt hier nog op ... slef, slef, slef... paardje terug weg... slef, slef, slef... hesp gepakt... slef, slef, slef... hesp weggelegd... slef, slef, slef... terug dat paard opgeladen... slef, slef, slef... zo, het ligt erop... 150 gram?

Ja, John, 150 gram.

Dzjiiiiiing! Een schelleke. O! Weet ge, ik zal daar klein papierkes tussen leggen... dan plakt dat zo niet aaneen, hé... slef, slef, slef... papier zoeken... Ha, hier legt het! Papier gepakt... waar is nu die schaar?

Daar John, daar beneden!

Och god, zie nu! Hier ligt het schaarke, zie. Het had zijn eigen weggestoken. Voilà. Ik zal het papier in klein stukjes snijden, da's gemakkelijker... knip, knip, knip... hoola! Een papierke... Dzjiiiiiing! Een schelleke... knip, knip, knip, een papierke... Dzjiiiiiing! En nog een schelleke.... Knip, knip, knip... een papierke... Dzjiiiiiing! En nog een schelleke... Allee vooruit... we zullen het eens wegen... slef, slef, slef... kwak! Op de weegschaal... Mag het wat meer zijn?

Ja, John!!

Om mottig van te worden.

Weet ge, we gaan de fijne details overslaan. Het zou te laat kunnen worden...

Uiteindelijk, na een paar uur in de winkel te hebben gestaan, had ik alles wat ik moest hebben. Ik terug weg met mijn twee zakken, loodzwaar en stampvol.

Ik doe één stap buiten... zwieieiep! Val ik toch wel over het dorpelke (stoepje), zeker! Allee, dat ding was zo hoog. Niet hoger. En ik val erover.

Ik val dus en ik lig languit in de goot. De inhoud van die twee zakken ligt verspreid over heel de straat. En op dat moment komt Lily aangelopen. Lily was de dochter van John, de kruidenier. Zij ziet mij daar liggen en ik zie haar daar staan. Ze loert nog eens en ze schiet in een lach. Geen gewone lach, neen neen. Meer een hysterische lach. Terwijl ik daar lig, denk ik bij mezelf: "Gij smerige teef! Nogal schoon. Lachen met een mens zijn miserie." Maar dan begin ik na een tijdje gewoon mee te lachen. Ja, echt. Zij stond naast mij te lachen en ik lag in de goot met haar mee te lachen.

Ik realiseerde mij namelijk dat ik in mijn liggende houding een ongelooflijk schoon uitzicht had onder haar minirok. En omdat ik wist dat zij niet wist waarom ik zoveel plezier had, kreeg ik bijna de slappe lach in de goot. Echt waar! Ik kreeg de slappe lach en tegelijk een stij...

(springt snel recht en neemt een rare pose aan, op één been)

Ja, sorry...

Ik liet mij bijna gaan...

Om dat wat te laten zakken neem ik efkens een pose aan, verstaat ge? *(verandert van pose)* Zo kan het trouwens ook... *(wijzigt pose)* Of zo...

(hij gaat nu zitten op zijn bed)

Als ge u teveel laat gaan, dat deugt niet. Dan kunt ge niet meer helder denken. De laatste tijd heb ik teveel last met helder denken...

Soms begint ge te beseffen dat het niet lang meer kan duren, eer ze u komen halen. En weet ge... soms voel ik voor de allereerste keer dat ik er bang voor ben. Héél bang! En dat wil ik niet! Verdomme!!

(neemt sigaret en steekt ze op)

We zullen over iets anders klappen...

(hij gaat liggen)

Ik heb ooit eens willen stoppen met roken. Roken is heel slecht voor uw gezondheid. Absurd, zeker? Ja, ik weet het... Maar ik dacht dat het me een kick kon geven om te kunnen zeggen: "Ik ben gestopt met roken." Dat moet toch fantastisch zijn, hé? Voor dat ze u gaan executeren die laatste sigaret weigeren en zeggen: "Neen, dank u, ik ben gestopt met roken."

Och, een kettingroker ben ik toch al niet... Ik krijg hier één pakje per week. Vroeger rookte ik twee pakjes per dag. Ik leef dus eigenlijk veel gezonder tegenwoordig. Ja, gezonder...

Soms heb ik goesting om op reis te gaan. Ver weg... palmbomen... wit strand... blauwe lucht... stralende zon... monokini's... Weet ge hoe ik dat doe? Op reis gaan? Neen? Zie... ik ga liggen en ik doe mijn ogen toe. Ja, ik doe gewoon mijn ogen toe en ik ben weg. Simpel, hé? Ge weet alleen nooit op voorhand waar ge terecht komt. Soms vallen die dromen mee, maar af en toe... amai... Verleden week zat ik ergens op een strand met allemaal van die hele dikke wijven die niet liever deden dan boven op mij te gaan zitten... ik was bijna verpletterd... Ik schoot wakker omdat ik zonder adem zat. Plezierig is anders... Maar soms vallen die reizen wel mee...

Ach, reizen...